

indføre og maaskee yderligere udvikle navnlig Gjøfteretsproceduren, som jo allerede bruges i Søvretsager; jeg siger, at jeg seer ikke, at der vilde vindes noget saa Væsentligt, at det ikke skulde blive et Spørgsmaal, om det var værd derfor at indlade sig paa at indføre denne nye Procesordning, som dog maaskee kunde have sine Betæneligheder. — Efter hvad jeg saaledes har tilladt mig at anføre, maatte jeg for mit Vedkommende finde overordentlig Betænelighed ved at gaae ind paa dette Affnit i Udkastet, som omfatter §§ 27—32, hvis der ikke i § 26 var givet Retten et Middel til at forebygge de Ulemper, som den nye Procesform mulig kunde medføre. Hvad Detailler af de af mig nævnte Paragrapher angaaer, skal jeg ved denne 1ste Behandling ikke videre indlade mig derpaa.

Hvad de andre Paragrapher i det 3die Affnit angaaer, da skal jeg kun berøre nogle af de vigtigste, saaledes §§ 22 og 23, der omfatte Indstævningen. Jeg hører til dem, der mene, at der var en god Grund for den gamle danske Lov til at fastsætte, at Stævningen skal forkyndes paa Indstævntes Bopæl; jeg troer, at man noget for eensidig har havt Sagsøgerens Tarv for Die, naar man vil tilstede, at Stævningen kan forkyndes for Sagsøgte, hvor han træffes. Det erkjendes i Motiverne, at det kan bruges som Chicane, hvis en Stævning kan forkyndes, hvor man træffer en Mand udenfor hans Bopæl, men der tilføies, at man ikke har nogen Føie til at troe, at en saadan Chicane vil finde Sted; jeg veed nu ikke, hvorpaa man støtter denne Forvisning om, at Chicane ikke skal finde Sted, men jeg troer rigtignok, at naar man kommer ind paa det processuale Gebeet, paa Stridsgebetet, gjør man værelse i at forestille sig, at Folk nok kunne være tilbøjelige til just ikke at behandle hinanden altså for honnet og lemsældigt. Det maa uden Tvivl erkjendes, at det virkelig kan misbruges paa en for Sagsøgte saare stødende Maade, naar Stævningen skulde kunne forkyndes for ham udenfor hans Hjem, og jeg troer, at det ogsaa er naturligt, at man faaer Meddelelsen om Stævningen paa det Sted, hvor man har sit Hjem og de fornødne Midler tilstede, deels

for at skaffe sig klarere Indsigt om, hvorfor man kaldes for Retten, og deels til at træffe sine Foranstaltninger og samle sit Materiale for at kunne møde til rette Tid og forberedt. Jeg skal ikke nærmere udvikle, hvorledes jeg troer det virkelig, saaledes som Folkecharacteren nu engang er hos os, vilde være meget ubehageligt for Mange, om man f. Ex. i et Selskab eller naar man var i Skoven for at more sig med sin Familie, kunde blive indhentet af to Stævningmænd og tilsiges til at møde Dagen efter eller maaskee endog samme Dag, da der jo efter Udkastet end ikke altid skal gives Aftens Varsel; men jeg skal blot antyde, at saaledes som Forholdene ere, vil det stundom maaskee ikke blot være ubehageligt, men endog kunne have skadelige Følger for en Mand's Credit, naar han saaledes paa offentligt Sted blev attraperet af Stævningmændene. Hvad § 23 angaaer, da findes deri en Bestemmelse, som jeg ikke heller kan forsonne mig med, det hedder nemlig, at „Varslet beregnes efter Opholdsstedet, dog at det ikke bliver kortere, end om det beregnedes efter Bopælen“, „medmindre Stævningen forkyndtes for den Indstævnte personlig.“ Altså naar en Stævning forkyndes for en Mand personlig, skal Varslet beregnes efter Opholdsstedet, det vil sige det Sted, hvor han er, da Stævningen forkyndes ham, uden Hensyn til hans Bopæl. Naar en Mand, hjemmehørende langtfra Kjøbenhavn, kommer til Kjøbenhavn og f. Ex. er i Theatret, kan man sende Stævningmænd derhen og forkynde ham Stævningen der med Varsel til at møde den følgende eller en af de følgende Dage. Han er da fjernet fra sit Hjem og har ikke sine Papiere tilstede, og ikke desto mindre skal han møde en af de næste Dage for Retten. Jeg troer, at dette retfærdiggjør den Ytring, at man i § 22 og 23 noget vel eensidigt har havt Sagsøgerens i Modsetning til Sagsøgtes Tarv for Die; det forekommer mig ogsaa at være be-
synberligt, at man, naar man i § 23 første Deel opstiller som Regel, at Varslet skal beregnes efter Opholdsstedet, forlader denne Regel i den anden Deel, hvor Varslet skal beregnes efter Bopælen. Det er da klart nok, at i Tilfælde, hvor man ikke veed Sagsøgtes Opholdssted, kan det stilles saaledes, at det bliver et utilbørlig og ubillig kort Varsel, naar det